

Campbell Island

De bladeren verkleuren bruin en grijs, er wordt niet meer gezongen in de huizen. Luister niet naar de oorlogstrom. Eerlang wordt het stil, zoals in de huizen van weldra en de bruine boom, de dode boom. Er zijn veranderingen op komst, van hardvochtige regels, van een hardhandig uithollen. Van toorn en furie en haat, in ijzer gewrochte haat.

Maar zij komt eraan. Zij komt eraan, zij komt terug. Zij graaft genade in de harten en heilig is zij, tot heiligheid verheven door mens en regen. Alles is heilig in die dagen dan, en toegestaan. Zij komt eraan, zij komt terug.

Hoe de bedoelingen zich tonen, als zwavel en pek gebrand in de gedachten van het dorp, niet eender aan de woorden die in de stam gekerfd staan. Een wreed gelaat staart de heide aan vanuit de storm die boven samenpakt. Het smelt en druppelt de huizen binnen en overstroomt de dorpels.

Daar staat een boom, op dat eiland, de eenzaamste boom ter wereld.